

бе си и съ удвоени крачки забърза напредъ. Сърдцето му заудря въ гърдитъ като чукъ. Забрави за студа, не чувствуваше умора. Вървѣше бързо и се оглеждаше на всички страни, поглеждаше и назадъ. Донѣкжде го успокояваше мисълта, че вълцитъ виеха задъ него и че добре е, че върви въ противната посока. На едно мѣсто, като се обърна, видѣ, че нѣщо черно, топчесто се мѣрна въ мъглявината. Нейчо изтръпна. Но той не видѣ вече нищо и си помисли, че вѣтъртъ ще да е подгонилъ нѣкой отъ тия валчести тръне, които есенно време прекосватъ полето.

Той навали въ една долчинка и, когато бѣше долу, въ най-низкото, нѣщо го накара да се обърне: горе на брѣга стоеше вълкъ! Голѣмъ като теле, спрѣлъ се и го гледа. Ушитѣ му щръкнали, опашката до земята. Козината му се мжти отъ вѣтъра, посипана съ снѣгъ. Нейчо — като на сънь вече — направи нѣколко крачки, вълкътъ тръгна следъ него; Нейчо се спрѣ, спрѣ се и вълкътъ. Обхванатъ не отъ смѣлость, а отъ страхъ, отъ отчаяние, Нейчо извика, както се вика на куче и усѣти какъ по цѣлото му тѣло го избиха тръпки, каточе го прободоха игли. Гласътъ му излѣзе слабъ. Вълкътъ нито трепна. Стоеше и го гледаше.

Нейчо остави пжтя и удари направо. Не смѣеше да бѣга, защото можеше да накара вълка да се хвърли отгоре му, но бързаше